

ยากอบ

1

2

3

4

5

บท 1

- ย**ากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับชนสิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น
- 2 พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี
 - 3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร
 - 4 และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นผู้สำเร็จครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย
 - 5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยเต็มพระทัย และมีได้ทรงดิดว่า แล้วก็จะได้ทรงประทานให้แก่ผู้นั้น
 - 6 แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา
 - 7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย
 - 8 คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น
 - 9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา
 - 10 และคนมั่งมีก็จงขึ้นชมยินดีเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่งลับไปดุจดอกหญ้า
 - 11 เพราะเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย
 - 12 ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์
 - 13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง" เพราะว่าความชั่วจะมาส่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย
 - 14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตัวชักนำตนให้กระทำผิดแล้วตัวก็กระทำตาม
 - 15 ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย
 - 16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดไปเลย
 - 17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง
 - 18 โดยทรงตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวาทะแห่งความจริง เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น
 - 19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ
 - 20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมแห่งพระเจ้า
 - 21 เหตุฉะนั้น จงลดทั้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดึกดำ และจงโน้มใจรับพระวาทะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้
 - 22 แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวาทะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง
 - 23 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวาทะ ไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา
 - 24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย และประเดี๋ยวก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร
 - 25 ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และจะตั้งอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้

ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติดีตาม คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน

26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เหนียวรั้งลิ้นของตนไว้ แต่หลอกลวงใจของตัวเอง การนมัสการของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์

27 การนมัสการที่บริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคะของโลก

บท 2

พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องศรัทธาว่าพระองค์เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสงสารคนนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน

2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนคนหนึ่งแต่งตัวหอมช่อเข้ามาด้วย

3 และท่านสนใจคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นี้ในที่อันดีเถิด" และท่านก็พูดกับคนคนนั้นว่า "แกจงยืนอยู่ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแท่นที่รองเท้าของเราเถิด"

4 พวกท่านเองมีแบ่งชั้นวรรณะ และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ

5 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ

6 แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล

7 ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน

8 ถ้าท่านทั้งหลายดำรงตนตามพระราชบัญญัติอันดีเลิศตามพระคัมภีร์ที่ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' แล้วท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่

9 แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำความบาป เพราะตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว

10 เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด

11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า 'อย่ากระทำการฆาตกรรม' แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีแต่ได้กระทำการฆาตกรรม ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ

12 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ

13 เพราะว่าการพิพากษาย่อมไม่กรุณาต่อผู้ที่ไม่แสดงความกรุณา แต่ความกรุณาย่อมมีชัยเหนือการพิพากษา

14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตาม จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ

15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าอยู่และขัดสนอาหารประจำวัน

16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด" และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นสำหรับร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า

17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการประพฤติ ก็ตายอยู่ในตัวเองแล้ว

18 แต่จงมีผู้ค้านว่า "ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการประพฤติ" จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการประพฤติให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการประพฤติของข้าพเจ้า

19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นนั้น และกล่าวจันตัวสัน

20 โอ คนไร้ค่า ท่านต้องการให้พิสูจน์หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้ว

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมโดยการประพฤติไม่ใช่หรือ

22 ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้รวมกันกับการประพฤติของท่าน และความเชื่อนั้นก็ถึงที่สำเร็จโดยการประพฤติ

23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' และท่านได้ชื่อว่า เป็น 'สหายของพระเจ้า'

24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติ และมีใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

²⁵ เช่นเดียวกันเราหับหญิงแพศยาก็ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการประพุดิด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้สงฆ์ชาวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น

²⁶ เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการประพุดิตามก็ตายแล้วด้วยฉันนั้น

บท 3

พ็น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอาจารย์กันมากหลายคนเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น

² เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดไปหลายอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย

³ ดูกิด เราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนก็ได้ทั้งตัว

⁴ จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน

⁵ เช่นนั้นแหละฉันเป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดอวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิตเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด

⁶ และฉันนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมกลินไป ทำให้วิญญาณแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก

⁷ เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว

⁸ แต่ฉันนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ฉันเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย

⁹ เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยฉันนั้น และด้วยฉันนั้นเราก็ตระนามมนุษย์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ตามพระฉายาของพระองค์

¹⁰ คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย

¹¹ บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ

¹² พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้เกิดทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้

¹³ ในพวกท่านผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพุดิตของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา

¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง

¹⁵ ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจฉานค้นหา และเป็นเช่นปีศาจ

¹⁶ เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าลามกทุกอย่าง

¹⁷ แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลที่ดี ไม่เลือกหน้าคน ไม่หน้าซื่อใจคด

¹⁸ และผลแห่งความชอบธรรมก็หวานลงในสันติสุขสำหรับผู้เหล่านั้นที่กระทำให้เกิดสันติสุข

บท 4

อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคะค้นหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน

² ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ

³ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะค้นหาของท่าน

⁴ ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเถย ท่านไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า

⁵ หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร้ประโยชน์หรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า `พระวิญญาณที่ดำรงอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกถึง

หวง'

- 6 แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม"
- 7 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน
- 8 ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์
- 9 จงเป็นทุกขโสกเศร้าและร้องไห้ จงให้การหัวเราะของตลกกลับกลายเป็นการโศกเศร้า และความปิติยินดีของตลกกลับกลายเป็นความเศร้าสลด
- 10 ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น
- 11 พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน
- 12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น
- 13 ดูก่อน ท่านที่พูดว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร"
- 14 แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป
- 15 ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการนี้หรือสิ่งนั้น"
- 16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายภูมิใจในการรอดอ้างของตน ความภูมิใจอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งนั้น
- 17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

บท 5

- 1 ดูก่อน ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดกับท่าน
- 2 ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็สูญไปแล้ว และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน
- 3 ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดูจไฟ ท่านได้สะสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย
- 4 ดูก่อน คำจ้างของคนที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้นอโกงไว้นั้น ก็ร้องฟ้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องชาวนั้น ได้ทรงทราบถึงพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว
- 5 ท่านมีชีวิตรอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้เลี้ยวใจไว้รอวันประหาร
- 6 ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้สาคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน
- 7 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูก่อน ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน เพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
- 8 ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวนจะถึงอยู่แล้ว
- 9 พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นว่ากันและกัน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกทรงพิพากษา ดูก่อน องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว
- 10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสนาดายากรณ์ ผู้ใดกล่าวความในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 11 ดูก่อน เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้รู้เรื่องความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตากรุณาสักเท่าใด
- 12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ จงอย่าปฏิเสธ อย่าอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือคำปฏิญาณอื่นๆ แต่ที่ควรระวังก็จงว่าไซ้ ที่ควรระวังก็จงว่าไม่ เพื่อท่านจะไม่ถูกลงโทษ
- 13 มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดร่ำเรงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ
- 14 มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐาน

เพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้

16 ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล

17 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เหมือนกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานด้วยความเชื่ออันแรงกล้า ขอให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินถึงสามปีกับหกเดือน

18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้ผลิตพืชผลต่างๆ

19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่

20 จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขานั้น ก็ได้ช่วยชีวิตของเขาให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

For other languages please go to www.wordproject.org